

ŠEPOTY Z JINÝCH SFÉR ... a peruánské zasvěcení

Eva Vítková zažila během svých poutí po Peru několik nečekaných duchovních zasvěcení. Od té doby k ní přicházejí vzkazy od andělských bytostí, duchovních průvodců, nenarozených dětí, lidí v kómatu nebo zemřelých...

☞ Paní Evo, slyšela jsem od vašeho dobrého přítele, že máte velice zajímavý osobní příběh, který vás přivedl k nynějšímu duchovnímu poslání. Myslím, že by mohl zajímat i naše čtenáře. Budete mi jej vyprávět?

V útlém dětství, v pouhých pěti letech, se mi stalo něco velmi nepříjemného a lidsky matoucího, konkrétnosti si raději nechám pro sebe. Mohu však alespoň naznačit. Byla jsem z té extrémně náročné situace v takovém šoku, že se tehdy moje zoufalá duše vymístila z fyzického těla. Nebylo pro mě zkrátka bezpečné být v tu chvíli na zemi v těle, jestli mi rozumíte. Dnes, s odstupem času, však mohu říct, že i když mě tehdy zasáhlo obrovské psychické trauma, s nímž jsem se potýkala až do dospělosti, přineslo mi to i něco dobrého. Od té doby jsem totiž byla schopná vnímat zemřelé, do jejichž světa jsem pak z nějakého důvodu směla nahlížet. Zjistila jsem to poměrně brzy, protože oba moji rodiče provozovali pohřební službu. A ti, kteří z různých důvodů opustili svět, se se mnou snažili navázat kontakt. Věděli, že je vidím a byla jsem pro ně nadějí, že jim dokážu pomoci. Říci to, co ještě zůstalo nevyřčeno, aby mohli jít dál.

☞ Jak jste reagovala? Většinu dětí a zřej-

Eva Vítková

mě i dospělých by něco takového zřejmě děsilo.

Ani u mě to nebylo jinak. Velmi jsem se bála, co ode mne chtějí. Když jsem se se svým strachem z mrtvých lidí, které vnímám, svěřila ve škole, rozneslo se to a někteří spolužáci mě kvůli tomu začali šikanovat. Z jejich pohledu jsem byla zkrátka jiná, což dětský kolektiv nikdy neodpouští. Toužila jsem nevyčínat a dělala pro to všechno, co bylo v mých silách. Výsledkem bylo, že jsem vytěsnila

i vzpomínky na prožité trauma, nicméně strachy a úzkosti v mém podvědomí zůstaly. V dospělosti jsem se s nimi snažila pracovat po odborné stránce, ale lékaři mi ani při vší snaze nedokázali výrazněji pomoci. A tak jsem začala hledat jinde. Časem jsem se dostala k numerologii a regresní terapii, v nichž jsem objevila velký smysl. Díky regresím a svému učiteli Andreji Dragomireckému jsem konečně dokázala svůj problém najít a hlavně jej konečně po všech těch letech zpracovat. Pochopila jsem, že všechno, co se nám v životě děje, není náhoda. Všechno je provázané. A i když je prožívaná situace v tu chvíli opravdu nepříjemná, vždycky existuje nějaká skrytá příčina. Prostřednictvím regresí jsem také pochopila, proč vidím duše zemřelých, a dospěla k poznání, že už se jich nemusím bát.

☩ Věnovala jste se i jiným metodám?

Několika. Na regresní terapie pak ještě navázaly rodinné konstelace, konstelace traumatu, neurolingvistické programování, hodně se věnuji i šamanismu, který mě mnohé naučil. Tohle všechno mi přineslo určitou vizi o životě – i životě po životě – z různých úhlů pohledu. Stále se učím a poznávám. Jsem za to velmi vděčná.

☩ Mluvila jste o tom, že vaši rodiče pracovali v pohřební službě. Jak jste to jako dospívající dívka nesla?

Nebylo to snadné. Rodiče se spolu pochopitelně dost často bavili o práci a mně to bylo nepříjemné hlavně proto, že jsem zemřelá, o nichž právě hovořili, vnímala. Často byli poblíž a dohlíželi na přípravu svého pohřbu. Občas se snažili ke mně promlouvat, jindy jen tiše naslouchali a byli smutní. Dlouho jsem byla přesvědčená, že jsem prokletá, a nechápala jsem, proč je zrovna já vidím a jiní ne. Někdy jsem se bála, že mě chtějí vtáhnout do svého světa. Časem jsem se naučila spojení s druhým břehem »vypínat«, ale ne vždy se mi to dařilo tak, jak jsem si přála. Občas se mi, hlavně později v zaměstnání, děly kuriózní situace, na které mi nezbývalo než si zvyknout.

☩ Povězte mi o alespoň o některých z nich.

Jsem povoláním zlatnice a měla jsem vlastní obchůdek. Přišel třeba zákazník, který ani přesně nevěděl, proč přišel, ale mně to bylo při pohledu na něj jasné. Spolu s ním totiž dorazil i někdo, kdo už byl po smrti, a chtěl, abych jeho blízkému předala vzkaz. Já se na zákazníka

HLEDÁTE KONTAKT?

EVA FYWAE VÍTKOVÁ,
Praha 9

*Léčení a pochopení našeho
posvátného zranění, rodinné
konstelace, regresní terapie*
www.uleva.cz

email: eva.vitkova.uleva@seznam.cz

Pokračování na str. 54 - 55 »

dívala, jak bezcílně bloumá po obchodě, a vnitřně bojovala s tím, co po mně zesnulý naléhavě žádá. Jenže pro mě bylo nepříjemné někomu, kdo mě vůbec nezná, předávat takové nevyžádané informace. Občas ale bylo naléhání zesnulých tak silné, že ze mě například najednou vylítlo: „*Tatínek si nepřeje, abyste dávala dědictví někomu jinému.*“ Paní, které poselství bylo určeno, se překvapením nezmohla na nic jiného než na nechápavé: „*Jak to můžete vědět, že mi právě zemřel otec?*“ Jedné dámě jsem zase řekla, že maminka nechce pohřeb v kostele. Byl to pro ni šok, nicméně pak se rozpovídala a ukázalo se, že skutečně právě zařizuje poslední rozloučení. Nějakou dobu jsme si povídaly, a přestože byla ze začátku nedůvěřivá, odcházela rozhodnutá, že mamincino přání splní, protože do kostela opravdu nikdy nechodila a neměla ke křesťanství na rozdíl od zbytku rodiny blízký vztah. Takových situací bylo nesčetně. Lidé, kterým bylo poselství určeno, byli pokaždé překvapeni, jak mohu znát tolik detailů z jejich života. Bylo snadnější odpovídat »prostě to vím«, než přiznat, že jejich blízký právě stojí v krámku u pultu a všechno vím od něj.

🔗 Stalo se vám někdy, že byste hovořila s někým, kdo opustil své fyzické tělo pouze dočasně?

Ano, už kolikrát. Např. mladou dívku srazilo auto a byla poměrně dlouho v nemocnici v kómatu. Její maminka za mnou často chodila do obchodu, aniž by si něco koupila. Pokaždé, když přišla, jsem vnímala určité napětí, ale nedokázala jsem si ho vysvětlit. Až časem mi došlo, že její dcera touží skrze mě doručit mamince vzkaz. A tak jsem vzala papír a tužku a vzkaz přijala. Když byl napsaný, roztřásly se mi ruce. Dcera své mamince napsala, proč se jí to z karmického důvodu stalo, jak dlouho v ještě bude kómatu a byla tam i informace, kdy se zase vrátí zpátky. Neměla jsem ani tušení, co mám s tím papírkem udělat, jak jí ho předat, abych se jí nějak nedotkla.

🔗 Jak to dopadlo?

Nakonec jsem tomu dala volný průběh, paní jsem se zeptala a psaní předala. Můj strach z reakce byl zbytečný, paní za něj byla nesmírně vděčná. Přesně takovou naději v úplné beznaději totiž potřebo-

Jako by nám tím teta chtěla říci, že je všechno v pořádku a kapitola jejího života byla právě uzavřena.

vala. Později mi s úsměvem přišla říci, že – jak bylo předpovězeno – dceru právě propustili z nemocnice a vrací se do běžného života. Když jsme se pak s touto mladou ženou potkaly na ulici, pozdravily jsme se a ona ze mě nemohla spustit oči. Pak mi řekla: „*Já vás odněkud znám, ale nemůžu si vzpomenout, odkud...*“

🔗 Přála jste si někdy pokračovat v poslání svých rodičů? Takový dar, o kterém hovoříte, by mohl být pozůstalým v mnohém prospěšný.

Toto rozhodnutí bylo asi nejzlomovějším okamžikem v mém životě. Moji rodiče se spoléhali na to, že půjdu v jejich šlépějích a pohřební službu po nich převzmu. Já ale necítila, že by to měla být moje cesta. Tomuto poslání se nakonec

mnohé z těchto vzkazů byly tak přesné, že bratranec vyloučil, abych určité detaily věděla nebo si je odvodila. A přestože byla má rodina do té doby spíše skeptická, co se mého napojení na svět zemřelých týče, nakonec ode mě chtěli vědět všechno. Záleželo jim na tom, co si moje teta na svém pohřbu přeje a nepřeje a splnili to do puntíku. Ale bylo toho víc. Když se blížil její pohřeb, měla jsem velice zvláštní sen. Bylo to dva dny před obřadem. Probudila jsem se orosená potem. Zdálo se mi totiž o pohřbu, o tom, že teta použila mé tělo k tomu, aby se rozloučila se s pozůstalými. Neměla jsem ani tušení, co přesně měl sen znamenat, a cítila jsem i obavu, co se bude dít dál. Když jsem šla druhý den ráno do práce, cítila jsem silnou nervozitu. Ta mě přešla až v okamžiku, kdy jsem zase vzala do ruky tužku a papír a nechala se vést.

🔗 Byl to další vzkaz?

Ano, teta jej napsala na rozloučenou, pro svůj pohřeb. Zavolala jsem strýci a bratrance, že mám pro ně zprávu, ale nevím, co s ní mám udělat. Po přečtení dopisu oba plakali a rozhodli se, že jej nechají přečíst na pohřbu. A tak se stalo. A rozloučila se s námi i jinak. Poté, co se zahrála poslední písnička, tak se její fotka, která byla v rámečku

postavená na rakvi, před zraky všech přítomných vznesla a zlehka dopadla na rakev. Jako by nám tím teta chtěla říci, že je všechno v pořádku a kapitola jejího života byla právě uzavřena. Můj bratranec už po této zkušenosti s maminkou není ateistou. Nepohřbívá už jen těla, moc dobře si uvědomuje, že je v tom mnohem, mnohem víc. Že lidská duše je nesmrtelná a ten, kdo odchází, se svého pohřbu účastní a slyší i to, co není vyřčeno nahlas. Jsem za to vděčná. Přestože jsem štafetu po rodičích nepřevzala já, našel se v naší rodině někdo, kdo duším zemřelých otevřel svoje srdce a také dokáže naslouchat jejich potřebám. Už několikrát se stalo, že se k pozůstalým určité vzkazy dostaly a byly na přání rodiny čteny i na pohřbu. Tyto obřady jsou pak úplně jiné, pozůstalí mívají úsměv na tváři, protože jim naplno dochází, že smrtí nic nekončí. Uvědomují si, že jejich blízký žije dál a má se dobře. Pro mě

Machu Picchu - obětní kámen na horním hřbitově

začal věnovat můj bratranec. S ním jsem měla také zvláštní příhodu.

🔗 Prozradíte mi jakou?

Ano. Zemřela mu maminka. Byli spolu o víkendu na chalupě, kde se jí velmi přitížilo, a tak ji bratranec odvezl do nemocnice, ale dopadlo to špatně. Toho dne večer, kdy odešla, zašel do kanceláře, aby pro ni začal připravovat pohřeb. Já jela za ním, abych mu projevila soustrast. Nemohla jsem si pomoci, ale najednou ze mě vylítlo: „*Maminka ti moc děkuje za ty tři růžové růže, ale ty modré šaty nechce.*“

🔗 Jak zareagoval?

Bylo to pro něj pochopitelně emočně hodně náročné, protože vzkazů měla jeho maminka mnohem víc. Nechtěla, aby se trápil nebo si něco vyčítal. Ovšem

je to posvátná záležitost, protože je to naopak. Zemřelý se loučí s pozůstalými.

Často se stává, že lidé v posmrtný život vůbec nevěří až do okamžiku, kdy se sami stanou pozůstalými a řekněme přístupnějšími k věcem mezi nebem a zemí. Stalo se vám někdy, že jste měla vzkaz pro úplného skeptika? Předala jste mu ho?

Někteří lidé vzkazu věří, někteří dozrávají. To, co si z něho vezmou, však samozřejmě zůstává pouze na nich. Nic jim nevnucují. Je to soukromé rozhodnutí každého, kdo o vzkaz požádá a přijme jej – a popřípadě vykoná léčivý rituál. Úplní skeptici většinou o takové vzkazy nežadají.

Měla jste nějaké další zvláštní sny?
Spíš bych řekla, že to byla jedna stále se opakující vize prohnutého obětního kamene. Stály nad ním tři nehmotné bytosti, které mě vyzývaly, abych přistoupila. Vize ke mně přicházela zcela nečekaně v různých situacích, dokonce i když jsem měla otevřené oči. Nevěděla jsem ale, co si s ní mám počít. Pak přišla cesta do Peru. Ještě před odletem jsem měla silnou předtuchu, že se tam setkám s nějakými hady, kterých se mimochodem celý život bojím. Moje strachy se ale rozplynuly hned po příletu do Peru. Rozbrečela jsem se tam štěstím. Bylo to, jako bych se po dlouhé době vrátila domů. Možná se vám to bude zdát zvláštní, ale něco mi říkalo, že právě v této zemi najdu obětní kámen, který ke mně v těch živých viděních přichází znovu a znovu. Pořád jsem byla během cestování napjatá, co se stane. Věděla jsem však, že je to nevyhnutelné.

A našla jste jej?

Byli jsme zrovna na ostrově Isla del Sol na jezeře Titicaca, když mě zastihl poměrně velký zdravotní problém. Vysoká nadmořská výška způsobila, že se mi těžce dýchalo. Náš zkušený průvodce byl horolezec a právě naši skupinu vedl nahoru přes kopec na místo, kde měl být podle všeho nějaký zajímavý obětní kámen. Všichni se tam vydali na průzkum, ale já toho nebyla schopná. Touha vidět kámen byla obrovská, ale bylo mi jasné, že pokud přecením síly, už zpátky na loď nedojdu. Zůstala jsem tedy na místě. Když se ostatní cestovatelé z výšlapu vrátili a ukázali mi fotky, ulevilo se mi. Obětní kámen, který si šli prohlédnout, totiž vypadal úplně jinak než ten v mých vizích. Příběh nekončí. Naopak. Bylo časné ráno, ještě než vyšlo slunce, když jsme se vydali na Machu Picchu. Bylo to nádherné a nezapomenutelné. V jednu chvíli jsem ucítila touhu oddělit se od

Chýše správce pohřebního kamene a kámen před ní

Hadí brána - vstup a výstup

Na fotografii vzadu chýše hlídače, za ní pohřební kámen a nad tím se tyčí hora Machu Picchu. Nad jejím vrcholem se nacházely tři světelné bytosti.

skupiny, abych si v tichosti zameditovala. V meditaci jsem chtěla požádat bytosti z mých vizí, aby mi pomohly kámen najít. Ale věřte nebo ne, když jsem se otočila, abych se poohlédla po vhodném meditačním místě, »ten můj« kámen byl přímo přede mnou. Podlomily se mi překvapením nohy a začala jsem plakat. Byl to naprosto stejný kámen, který se mi zjevoval už roky!

V čem byl tak zvláštní?

Od průvodce jsem se dozvěděla, že se

jedná o pohřební kámen. Aniž bych si to tehdy uvědomovala, byl zrovna slunovrat a právě v této době se otevírá brána mezi světem živých a mrtvých. Tři bytosti, které jsem teď u kamene zřetelně vnímala znovu, byli strážci pohřebního kamene. Na Machu Picchu mi v plném rozsahu došlo, že už bych se neměla komunikaci se zemřelými tolik bránit. Je to nedílnou součástí mého duchovního poslání.

Stalo se na vaší cestě po Peru ještě něco zajímavého?

Ano, bylo toho víc. Náš průvodce občas

Socha Ježíše Krista po zemětřesení v Yungay

Yungay deset let po zemětřesení

najal některého z Peruánců, aby nás zavedl na turisticky méně známá, ale spirituálně zajímavá místa. Jeden Peruánek na jednom z výletů začal pískat na píšťalku a pak nám jen tak mimochodem oznámil, že jsme se ocitli na půdě zasvěcené hadům. Krve by se ve mně nedořezal. Ovládl mě ohromný strach, než mi došlo, že se vlastně jedná o prastaré pohřebiště, což mě ve finále uklidnilo. Ve zkratce prozradím, že tady došlo k určitému propojení celé naší skupiny s tímto místem a našimi minulými životy, cítili jsme, že tady nejsme náhodou. O kousek dál byla hadí brána, kterou jsem se bála projít, měla jsem strach, že když to udělám, ztratím vědomí. Prošla jsem branou, nic se nestalo, ale o kus dál se mi zase podlomily nohy. Položila jsem hlavu na nějaký kámen, který byl poblíž, a v tu chvíli jsem cítila, jak mi zdejší bytosti něco »nahrávají« do hlavy. Z toho, co ke mě přicházelo, jsem pochopila, že po mně chtějí slib, že dar, který mi dávají, nezneužiji a použiji jej pro dobro lidí.

Pokračování na str. 56 - 57

☞ Myslím, že tento způsob zasvěcení pochopí jen ti, kteří už s něčím podobným mají osobní zkušenost.

To je pravda, ale přesně tak to tenkrát bylo. Víte, kdo zažil podobný trans, dokáže číst v mnohých nápovědách, kterými ho začne vesmír obklopotvat. Na úplně modrém nebi se nad námi objevil symbol božího oka. Bylo to nádherné a pro mě se jednalo o potvrzení, že všechno je tak, jak má být. Pak jsme došli do incké pevnosti, kde měl být podle našeho průvodce jejich zdejší nejsilnější posvátný kámen. Při pohledu na něj mi ale něco říkalo, že je to jen kamufláž. Turisté sice naslouchali, já však věděla s jistotou, že kámen, o němž s takovou úctou právě mluvím, byl o kus dál. Neměl být určen pro větší pozornost cizinců. Naše cesta pokračovala dál. Se zájezdem jsme ještě měli v plánu vysoko v horách ujít přes padesát kilometrů. Nemohla jsem se dočkat, velmi jsem toužila být v noci co nejlíže hvězdám.

Měli jsme procházet přes město Yungay, kde bylo v roce 1970 zemetřesení a kde sesuv úbočí hory usmrtil asi 70 000 lidí, včetně čtrnácti československých horolezců. Bylo to tak rozsáhlé neštěstí, že peruánská vláda tehdy rozhodla o tom, že těla zde pohřbená pod nánosem sutin nebudou nijak exhumována. Vše tedy dodnes zůstává tak, jak si to přála příroda. Měla jsem před návštěvou tohoto místa velký respekt, nejen proto, že už jsem tou dobou měla silné napojení na říši mrtvých. Jenže osud tomu chtěl jinak a já se od skupinky odpojila, protože jsem měla výškovou nemoc. Tak zle mi ještě nikdy nebylo.

☞ Jak jste situaci řešila?

Přespala jsem ve 4000 m. n. m. v hliněné chatrči u místních, velmi ochotných Peruánců a druhý den se snažila na vlastní pěst dopravit do hotelu, kam se moje skupina měla dostat za pár dní. Stopla jsem si mikrobus, který k mému překvapení zastavil i v Yungayi. Všichni pasažéři tam vystoupili a najednou okolo mě nebyl vůbec nikdo a já neměla ani tušení, kam mám jít. Bylo tam v dálce pár malých domků, ale to bylo všechno. Tady už jsem prosila Boha, ať mi pomůže v mé ztracenosti a ukáže mi směr. Přidala jsem do kroku a došla k památníku těch, kteří zemřeli při zemetřesení. Vystoupala jsem až nahoru, a když jsem se rozhlížela po okolní krajině, bylo mi nad slunce jasné, že pokud jsem z nějakého důvodu jela do Peru, bylo to právě kvůli tomuto okamžiku...

☞ Co se stalo?

Opět přišel trans, který mě srazil na kolena, a mého vědomí se opět dotkly tři nehmotné bytosti, které jsem už dobře znala ze svých vizí. Z toho, co mi řekly, jsem pochopila, že už dlouho hledají někoho ve fyzickém těle, kdo jim pomůže ukotvit energii a konečně osvobodit duše lidí, kteří na tomto místě zemřeli. Pak došlo k určitému propojení mezi nimi a mnou a jediné, co jsem byla schopna v tu chvíli vnímat, byla jakási světelná spirála, kterou duše, spojené s mým vědomím, postupně vzlétávaly vzhůru. Viděla jsem postavy zde zemřelých, přicházely za námi ve čtyřístupu. Měli na zádech něco, co vzdáleně připomínalo batoh. Vysvětlují si to tak, že to byl symbol traumatu z té příšerné smrti, kterou prožili. V mé vizi jsme jim pomá-

hali ty batohy sundávat, aby byli vůbec schopni do spirály, která jim přinášela osvobození, s důvěrou nastoupit.

☞ Myslím, že člověk, který nikdy v meditaci nepropojoval uvízlé Duše s jejich anděly a průvodci, aby našli cestu domů, to nepochopí. Proč si myslíte, že tohle místo čekalo právě na vás?

Také jsem to nechápala a ptala se těch bytostí, proč právě já? Dostala jsem tuto odpověď: „A kdo jiný než ty?“ Na to jsem neměla co říct. Byla jsem zkrátka ve správný čas na správném místě. Byl právě slunovrat roku 2012. Jinak si to vysvětlit ani nedovedu, protože všechno bylo skvěle načasováno, aniž bych se o to jakkoliv snažila. Kdyby zrovna nebyl slunovrat, nic by se nestalo a uvízlé duše by zde zůstávaly dál, čekající na jinou

příležitost k vysvobození. Na někoho jiného, kdo by to mohl udělat. Na pohřebišti jsem byla až do večera a právě, když jsem sešla dolů a přemýšlela, jak se z tohoto opuštěného místa dostanu, přijel mikrobus a odvezl mě do osmdesát kilometrů vzdáleného města, kde jsem měla později sraz se svou skupinou. Byl to pro mě malý zázrak. Tři dny jsem na ně čekala v hotelu a celou tu dobu bylo mé vědomí ještě propojeno s tím nešťastným místem. Asi hodinu poté, co odešla do světla poslední utrápená duše, dorazili moji spolucestovatelé. A já byla hrozně vyčerpaná a úplně bez energie. Ale šťastná, že jsem svůj úkol splnila.

☞ Jak byste bytosti, o nichž se dnes bavíme, popsala?

Byly to tři vysoké zářivé postavy oblečené v bílém. Prostřední z nich byla nejvyšší. S odstupem času jsem dnes přesvědčena, že se jednalo o entity, které mají na starosti odchod zemřelých na druhý břeh.

☞ Přemýšlela jste někdy nad tím, že by to mohl být jen výplod vaší fantazie, jak jistě budou tvrdit ti, kdo v posmrtný život nevěří? A případně, kde máte jistotu, zda nejste užitečným nástrojem pro nějakou temnou entitu?

Já to popravdě neřeším. Dodnes jsem se při terapiích nebo při psaní nesetkala s žádnou bytostí, z níž bych cítila nějaké zlo. Vzkazy, které přichází, jsou plné lásky a podpory. Jsem přesvědčená o tom, že zemřelí nejsou nebezpeční, pokud k nim chováme úctu. Často jsou pouze nešťastní a potřebují pomoc. A co se týče skeptiků? Na to se odpovídá jen velmi těžko. Ve vzkazech, které píši, jsou často významné detaily, jimž rozumí pouze adresát. Je to pro něj dostatečný důkaz, víc nepotřebuje. Často se mě lidé ptají: „Jak tohle můžete vědět?“ Jenže pravdou je, že já nejsem ten, kdo vzkaz předává, bývám pouhým prostředníkem. Nejsem jasnovidná, pouze dokážu naslouchat těm, které nikdo jiný neslyší.

☞ Jaký byl ten duchovní dar, který vám byl v Peru předán?

Krátce po tom všem se ve mně něco otevřelo a najednou jsem přijímala vzkazy nejen z říše mrtvých, ale začaly psát i různé duchovní bytosti – genii locorum (plurál výrazu genius loci, pozn. red.) energeticky silných míst. Vzkazy jsem přijímala také od ještě nenarozených miminek, a tak bych mohla pokračovat. Můj život se v tomto ohledu stal jedním velkým dobrodružstvím. První

vzkaz, který jsem takto přijala, nebyl ve verších, ale časem se to změnilo. Dnes už bývá v téměř každém »psaní« nějaký rituál, co by mohl adresát vzkazu udělat, aby u něj došlo k léčení nebo k posunutí ve svém životě.

☒ Měla jste někdy z toho, co si pak přečtete, strach?

To ne, spíš jsem byla zvědavá a často překvapená. Jezdívala jsem s přáteli po historických místech, kde se měly vyskytovat paranormální jevy, a zajímalo nás, kdo je způsobuje. Zda s námi bude hovořit a případně, co by nám chtěl sdělit. Teď už na taková místa cíleně nejedním a nechávám všechno přirozeně plynout.

☒ Byla jste někdy i vy vůči tomu všemu skeptická? Pochybovala jste někdy, zda je to, co prožíváte, realitou?

Samozřejmě. To napadne určitě každého, komu se určitým duchovním posunem najednou otevrou dveře do jiných realit. Když jsem se vrátila z Peru, požádala jsem své přátele, jestli by mi věnovali svůj čas a to, co ke mě přichází, se mnou prozkoumali – a hlavně, vyzkoušeli. Každý z těchto lidí pak požádal o vzkaz pro sebe, ale mojí podmínkou bylo, aby zanechali lpění. To znamená, aby nepožadovali vzkaz od nikoho konkrétního. Cítím to totiž tak, že lpění a očekávání do duchovního světa nepatří. Dám vám příklad. Velmi třeba toužíte obdržet vzkaz od milované maminky, po níž se vám stýská, a chtěli byste, aby se s vámi spojila. Jenže možná je tady ještě někdo jiný, důležitější, kdo s vámi touží promluvit, a možná až dosud čekal na svou příležitost. Svým lpěním byste tomu kladli překážku. Dám vám zase vzkaz ze své praxe.

☒ To budu ráda.

Jednomu starému pánovi napsal vzkaz jeho soused. V psaní bylo, že v minulém životě byl jeho tatínkem a nezvládl mu dát všechno, co měl. A tak se snažil narodit znovu, co nejdřív to bude možné, aby se s ním znovu potkal. Nejbližší možností bylo narodit se do rodiny jeho souseda, udělat to před deseti lety. Ve vzkazu bylo, že desetiletého kluka, který mu chodí do zahrady na švestky, by neměl vyhánět. Měl by pochopit, že otcova duše se inkarnovala znovu a chlapec touží být v jeho blízkosti, i když si teď možná neuvědomuje proč. Víte, lidská duše značně přesahuje naše fyzické tělo. Takže i když je právě teď navázána na konkrétní tělo, stále má napojení na vyšší sféry a je možné s ní komunikovat na mnoha úrovních. A právě tady se to stalo. Starý pán se rozpla-

kal, protože si uvědomil, že na zmíněného chlapce býval hodně zlý, nechápal, proč mu ten kluk pořád leze na zahradu. Rozčilovalo ho to. Když mu ale duše jeho otce napsala a napověděla mu, kam se znovu narodila, byl dojatý a šťastný, že život jde dál.

☒ Vzkaz tedy podle vás může napsat i duše někoho, kdo je ještě naživu.

Přesně tak, děje se to i bez našeho vědomí, ověřila jsem si to už mnohokrát. Jednou ke mně například přišla na sezení paní se synem, bylo nás tam víc. Kolektivně jsme se dohodli, že vzkazy z jiných sfér se budou číst nahlas – každý dostane ten svůj, ale budeme je sdílet. Když jsem si přečetla psaní pro tuto dámu, trochu jsem se zarazila, protože pisatelem duchovního vzkazu byl syn, který právě seděl vedle ní. Při pohledu na něj mi bylo jasné, že o tom nemá ani tušení. Duše mladého muže matku prosila, aby jej už konečně nechala jít. Chce naplno žít svůj život a touží se od ní odstěhovat. A tak jsem matce naznačila, že právě přišel hodně osobní vzkaz, s nímž si

Občas se mi stává, že vzkazy obdržím ještě před tím, než sezení započne. Stalo se mi to i před mou první přednáškou.

nevím rady, a ať mi řekne, co s ním mám udělat. Usmála se na mě a zašeptala: „Přečetla jste nahlas všechny, přečtete i tento.“ Nebyla na něj ale připravená. Po jeho přečtení se rozplakala a pak se naštvála. O jejich osudu vím jen to, že syn se krátce po našem sezení od ní opravdu odstěhoval a jeho maminka se mnou dodnes nemluví. Asi mi dává za vinu, že k tomu došlo. Jejich prostřednictvím se ale každopádně všichni přítomní mohli přesvědčit, že duchovní vzkaz nám může napsat i člověk, který právě sedí vedle nás. A nejen člověk.

☒ Jak to myslíte?

Občas se dějí neuvěřitelné věci, stává se běžně, že lidé dostávají nečekané vzkazy i od svých zesnulých zvířátek. Třeba s jedním pánem se spojil jeho milovaný pejsek, kterého kdysi musel nechat uspat. Stále jej to velmi trápilo, i když si to nepřipouštěl. Poté, co si vzkaz přečetl, se mu velmi ulevilo. Měl svého pejska rád a dojalo ho, že měl možnost se s ním znovu spojit, i když se to zdálo být zcela nemožné.

☒ Kromě Peru jste byla také v mongolské poušti, s lidmi podobně duchovně naladěnými. Před koronavirem jste pořádala různá sezení a občas někomu předá-

vala veršované vzkazy z říše mrtvých. Prozradte mi: Proč si myslíte, že k vám přicházejí ve verších?

Nejsem si jistá, ale tuším, že v takové podobě jsou »čistější«. Zjednodušeně řečeno, nezasahuje do nich moje hlava. Jsem pak vždycky překvapená, jak na sebe verše navazují, co všechno obsahují a jak hluboký význam mají pro své adresáty. Občas se mi stává, že vzkazy obdržím ještě před tím, než sezení započne. Stalo se mi to i před mou první přednáškou. Když pak ti lidé přišli a začali naslouchat, řekla jsem jim na rovinu, že pro ně mám tři poselství. Přečtu je nahlas, a pokud někdo ucítí, že je určen jemu, dopis ráda předám.

V jednom z nich byl vzkaz od sedmnáctiletého chlapce, který se zabil na motorce. Psal v něm své mamince. K překvapení všech tak skutečně byl někdo, kdo přesně věděl, o co šlo. Na jiném semináři přišel už dopředu konkrétní vzkaz pro paní, která už dlouho uvažovala o sebevraždě. Duch, který se s ní spojil, jí nabízel pomoc a řešení. Nikdo se ke vzkazu

nepřihlásil osobně, ale krátce nato mi přišel email od jedné účastnice, že málem spadla ze židle, když vzkaz slyšela. Velmi jí to pomohlo, dnes pomáhá lidem a je velmi šťastná.

☒ Vidíte konkrétní podobu, tvář toho, kdo vám vzkaz předává?

Pokud se bavíme o přijímání vzkazů, tak ve většině případů ne. Jen požádám o vzkaz pro určitého člověka a druhá strana se ozve sama, nehledám ji. Popravdě se nijak nezaměřuji na podoby nebo přesná jména, mnohem důležitější je pro mě poselství. Většinou jsou v něm i konkrétní informace, které příjemci vzkazu pomohou tomu všemu uvěřit. Pro mnoho lidí není snadné umlčet rozum a možná i právě proto někdy v poselství bývají věci, které já skutečně vědět nemohu, i kdybych měla sebevětší fantazii. Jsem ale schopna poměrně přesně určit, kdo dotyčnému vzkaz poslal. A nejen to. Když ke mně někdo přijde na terapii, například na konstelace, občas začnu v průběhu sezení zívát a přicházejí ke mě informace od jeho duchovních ochránců a průvodců. S obrovskou pokorou přijímám vše, co ke mně přichází. Já totiž věřím, že s každým, koho potkám, si mám něco předat, obohatí mě a já zase jeho. A za každé takové setkání jsem nesmírně vděčná... □